

Čís. 1864.

Při únosu dítěte rodičům (druhá věta Šu 96 tr. zák.) nevyžaduje se k pojmu lsti nějaké úskočné počínání; stačí, že únos uskutečněn byl za zády rodičů a že pachatel umožnil svými prostředky útěk dítěte a pobyt jeho mimo domov.

V subjektivním směru stačí vědomí pachatelovo, že jeho spolučinnost jest nedovoleným zásahem do mocenských práv rodičů.

(Rozh. ze dne 16. ledna 1925, Zm II 492/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 18. června 1924, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle Šu 96 tr. zák. mimo jiné z těchto

důvodů:

Napadajíc pouze výrok, odsuzující obžalovaného pro zločin podle Šu 96 tr. zák., uplatňuje zmateční stížnost s hlediska důvodu zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., že v tomto případě chybí zákonný znak lsti, poněvadž prý obžalovaný nezl. Aloisii R-ovou ani k útěku nevybízěl, ani ničeho neučinil, z čeho by se dalo souditi, že útěk před rodiči R-ové tajil. Obžalovaný choval prý se zcela trpně, což nelze označiti lstí, jejímužto pojmu odpovídá činění, způsobilé druhého klamati. Stížnost je bezdůvodna. Dle skutkové podstaty zločinu Šu 96 tr. zák. záleží trestná činnost mezi jiným i v odnětí dítěte, jímž je každá osoba nezletilá a nikoli svéprávná, pokud podléhá moci otcovské nebo poručenské — z moci rodičů nebo poručníků. Při oněch způsobech únosu, k nimž dochází se souhlasem osoby unesené, avšak za porušení práv osob třetích, nevyžaduje se k pojmu lsti nějaké úskočné počínání. Lstivým vůči rodičům a ostatním v Šu 96 tr. zák. uvedeným osobám je jednání již tenkrát, když únos dítěte byl uskutečněn za zády rodičů. To se v tomto případě dle zjištění rozsudku stalo a lze o lstivosti jednání obžalovaného tím méně pochybovati, kdyžť spočívá v tajnosti celého postupu a zejména ve způsobu odjezdu. Vychází z četnického oznámení, jež nalézací soud učinil též podkladem svého přesvědčení o skutkových okolnostech, a jehož údaje uznal proto správnými, že se obžalovaný se svou nezl. milenkou domluvili, že odjedou vlakem z Š. každý sám, aby nebyli upozorováni a že se sešli teprve v Z. na nádraží, odkud pak teprve společně odjeli do P. Již tento tajně a úskočně provedený odjezd opodstatňuje dostatečně zákonem požadovaný prvek lsti, která se zračí i v tom, že obžalovaný útěk dítěte a pobyt jeho mimo domov svými prostředky umožnil. Doznal obžalovaný sám, a potvrdila to i Aloisie R-ová, že jí obžalovaný dal na cestu 50 Kč, a je dále zjištěno, že jí vydržoval v P. v hotelu, kde jeden den a dvě noci pobýli. Tím je také nade vši pochybnost prokázána stížností postrádaná pozitivní činnost obžalovaného, kterou protiprávní stav u R-ové byl způsoben a která byla v příčinné spojitosti s trestným výsledkem. Neboť, nebýti jeho činnosti, nebylo by bývalo protiprávního stavu, a je proto nesporno, že obžalovaný

spolupůsobil činně na tomto trestném výsledku. Okolnost, že snad, jak se stížnost domnívá, Aloisie R-ová to byla, která jako dítě potulných rodičů následkem svých větších znalostí světa a bohatších zkušeností zařídila směr cesty do P., nevylučovala by subjektivní zodpovědnost obžalovaného, o kterém nevyšlo na jevo, že by si nebyl býval významu a dosahu svého jednání vědom, o němž naopak celý způsob provedení činu a zejména tajný způsob odcestování dokazuje, že má takovou míru schopností usuzovacích a rozpoznávacích, které mu protiprávnost jeho jednání k vědomí přivést mohly. Nevyžaduje se v subjektivním směru nic více, než aby si byl pachatel vědom, že jeho spolučinnost byla protiprávní, to jest nedovoleným zásahem do mocenských práv rodičů. Toto vědomí obžalovaného plyne z úvahy, že obžalovaný podle zjištěných okolností skutkových věděl, že útěk nezletilého dítěte se stal bez vědomí jeho rodičů.

Čís. 1865.

Ochrana známek (zákon ze dne 6. ledna 1890, čís. 19. ř. zák.).

Pokud ospravedlňuje bezelstnost při užívání chráněné podobné známky svolení člena správní rady akciové společnosti, pro niž je chráněná známka zapsána.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1925, Zm I 319/25).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost soukromé obžalobkyně firmy Jiří Sch., akc. spol. v Ústí n./L. do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 14. srpna 1923, jímž byl obžalovaný podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin podle §§ů 23 a 25 zákona na ochranu známek, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnosti, opírající se číselně o důvody zmatečnosti §u 281 čís. 5 a 9 a) tr. ř. nelze přiznati úspěchu. Osvobozující výrok je vybudován v podstatě na úvahách, vylučujících subjektivní zavinění obžalovaného. Nalézací soud po té stránce vzal na základě svědecké výpovědi Rudolfa H-y za prokázáno, že obžalovaný na jaře 1923, chtěje rozpory, vzniknuvší ve známkových záležitostech s firmou žalující, ústně po dobrém vyrovnati, došel se svědkem H-ou do továren Schichtových, ptal se tam po úředniku, který rozhoduje ve věcech známkových, a, byv odkázán na správního radu K-a, mluvil předně o výtkách, učiněných firmou Schicht ve příčině užívání známky »stojícího srdce« — zapsané pro obžalovaného dne 20. září 1921 — a tázal se pak, zdali by firma Schicht s tím souhlasila, by užíval za známku »srdce s dítětem«, načež správní rada K. odvětil, že »rozhodně ne«. Když mu pak obžalovaný ukázal náčrtky známek nových, doposud neužívaných, totiž »srdčí hlavu« a »stojící sajkou«, prohlásil K., že firma Schicht »tyto známky chráněny nemá« a když obžalovaný na to prohlásil, »že si je tedy dá registrovat«, pokrčil K. rameny, aniž odpověděl, v čemž svědek H. spatřoval souhlas K-ův a, čemuž zřejmě tak rozuměl i obžalovaný, který po odchodu řekl, že je rád, že konečně věc jest vyřízena,